

השוכר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פד.

עין משפט
נר מצוה

(א) ג"כ נה"ג, (ב) נכרות כ ע"ש, (ג) נכרות שם דף נה: סוטה לו: ג"כ ק"ח: (ד) ועי' פ"ט ש"כ נה"ג ק"ח: ותוס' חולין ד' ד"ה דקוריא, (ה) ועי' תוס' יבמות נז: ד"ה אהא גברא וכו' ותוס' עירובין ס"ה ד"ה ר"ל, (ו) נ"מ"ה, (ז) נדבליס פ"ג ד"מ"ה, (ח) נחורו לטומאתן הראשונה כ"ל וכן איתא בתוס'.

כי האי מעשה לידה. מינהו המלך למפוס גנבים ולסטים: לגבי הדדי. פנים אל פנים: נקרא דקורי. למד בקר: צינייהו. בין שיהן מתחת כריסן מתוך שכריסן גדול: מטרוניסא. שרית נכרית: אינס שלנס. שאינכם יכולין להזקק לנשותיכם: עלטן גדול משלטו. כריסם של נשותינו גדול משלטו: כי כאיש גבורתו. אכר תשמיש. לשון אחר שלטן גדול תאזה של אשה מרובה משל איש: כ"ש. שמתאמה מרובה ואינכם נוקקין להן ונבעלות לאחרים: אהבה דוחקת את הנכר. ומתוך שמתאמה מרובה על תאזתינו צטר שמינו נדחק: כי דקורי דהרפנאי. סליס שעושין בהרפנאי: אישטיירי. נותמתי: שופרי. זיהרורי תאזרו וקירון [ערן] פניו: מני סילקי. כשיולא מצית האומן שהוא נהוב ממראה להב האש: כי סילקי בעלותו מן האש: פרלידי. גרעינין: ונהדר ליה כלינא. יסובצנה שפה לפי סביב של ורד אלוס: זיהרורי. דנפקי מיניה על פני הארץ: מעין. ולא הכל: הדרס פנים. וכן: עולי עין. עולין למעלה מן העין והיא מלמטה שהיא אינה יכולה לשלוט בה: חוייה ריש לקיש. שהיה לסטים: שוור. קפץ: אמר ליה. ר' יוחנן: חילך לאורייתא. כמה כומך יפה לסבול עול תורה: שופרד. יופייך: לגשי ראו לנשים: ולא מלי. לקפוך כהרשאה דמשקבל עליו עול תורה תשש כמו: הסייף והסכין. משנה היא בזמנ' [פ"ד מ"ה]: הפיגיון. אשפי"ד: ומגל יד ומגל קליה. פללי"א צלע"ז: משירפס. דקינ"ו צלע"ז: ליטאה בליסטוסייה ידע. לפי שהיה לסטים אמה בקי צאותן כלי אומנות ליסטיות: ר' קרו ל. רבן של לסטים וראש להן הייתי: אסאי אחסיה. דרבי יוחנן אסמיה דרש לקיש: וקא צריא קמיה. דר' יוחנן להתפלל על בעלה: עוצה יסומך אני אחיה ולאמנוסוך עלי סבטחו. פסוק הוא צירמיה: מלטער. מתחרט על שהמיתו שלא היה מוצא תלמיד ותיק כמותו: דשף דעסיה. נעקרה ממנו דעתו ונשתטה: ואפילו

כי האי מעשה לידה. מינהו המלך למפוס גנבים ולסטים: לגבי הדדי. פנים אל פנים: נקרא דקורי. למד בקר: צינייהו. בין שיהן מתחת כריסן מתוך שכריסן גדול: מטרוניסא. שרית נכרית: אינס שלנס. שאינכם יכולין להזקק לנשותיכם: עלטן גדול משלטו. כריסם של נשותינו גדול משלטו: כי כאיש גבורתו. אכר תשמיש. לשון אחר שלטן גדול תאזה של אשה מרובה משל איש: כ"ש. שמתאמה מרובה ואינכם נוקקין להן ונבעלות לאחרים: אהבה דוחקת את הנכר. ומתוך שמתאמה מרובה על תאזתינו צטר שמינו נדחק: כי דקורי דהרפנאי. סליס שעושין בהרפנאי: אישטיירי. נותמתי: שופרי. זיהרורי תאזרו וקירון [ערן] פניו: מני סילקי. כשיולא מצית האומן שהוא נהוב ממראה להב האש: כי סילקי בעלותו מן האש: פרלידי. גרעינין: ונהדר ליה כלינא. יסובצנה שפה לפי סביב של ורד אלוס: זיהרורי. דנפקי מיניה על פני הארץ: מעין. ולא הכל: הדרס פנים. וכן: עולי עין. עולין למעלה מן העין והיא מלמטה שהיא אינה יכולה לשלוט בה: חוייה ריש לקיש. שהיה לסטים: שוור. קפץ: אמר ליה. ר' יוחנן: חילך לאורייתא. כמה כומך יפה לסבול עול תורה: שופרד. יופייך: לגשי ראו לנשים: ולא מלי. לקפוך כהרשאה דמשקבל עליו עול תורה תשש כמו: הסייף והסכין. משנה היא בזמנ' [פ"ד מ"ה]: הפיגיון. אשפי"ד: ומגל יד ומגל קליה. פללי"א צלע"ז: משירפס. דקינ"ו צלע"ז: ליטאה בליסטוסייה ידע. לפי שהיה לסטים אמה בקי צאותן כלי אומנות ליסטיות: ר' קרו ל. רבן של לסטים וראש להן הייתי: אסאי אחסיה. דרבי יוחנן אסמיה דרש לקיש: וקא צריא קמיה. דר' יוחנן להתפלל על בעלה: עוצה יסומך אני אחיה ולאמנוסוך עלי סבטחו. פסוק הוא צירמיה: מלטער. מתחרט על שהמיתו שלא היה מוצא תלמיד ותיק כמותו: דשף דעסיה. נעקרה ממנו דעתו ונשתטה: ואפילו

אמר רבי יוחנן איברייה דרבי ישמעאל ב'ו'. אלו דברים נכתבו שלא להוליא לעו על בני אדם שהם כן: אמר ר' יוחנן אנא אשתירי משפירי ירושלים. רבי יוחנן אחר חורבן הרבה היה אלא כלומר אשתירי ממשפחתם ולפי שהזכיר רבי יוחנן שהיה משונה משאר בני אדם צדכר אחד הזכיר גם שהיה משונה ציפוי: יתיב אשערי מבי"ה. והא דלמרי' צערי פסחים (פסחים דף ק"א). האי מאן דפגע צאתתא בעידן דסלקת מטבילת מזהה אחזת ליה רוח זנונים היינו כשפוגע זה אצל רבי יוחנן שהיה יושב שם בקצע אין זו פגיעה אי נמי התם שפוגע כשעולה צעודה ערומה מן הנזהר: אי הדרת בך ב'ו'. מכלן אמר ר"ת דר"ל מתחלה ידע הרבה (א) אלא שפרק עול תורה ועשה עם הארץ ועסק בלסטיות מדקאמר אי הדרת בך משמע להיות כמתלה ולא תפרוק עול תורה מעליך וקאמר נמי מאי אהנית לי התם קרו לי רבי כלומר מעיקרא נמי הוו קרו לי רבי אלא ששכחתי ומה שפי' בקונט' ר' היינו רבן של לסטים אין נראה אע"ג דלשכתן בזמנ' ע"ז (דף פ"ג): מ"ט קרו לך רבי רבן של טרסיים אני והיינו דלמרי' צפ' כל כתבי (שבת דף ק"ט): א"ל ר"ל לרבי יהודה נשיאה כך מקובלני מאבותי ולאמרי לה מאבותיך כל עיר שאין בה מינוקות של בית רבן כו' משמע שקודם שלימדו רבי יוחנן למד מאחרים: אי הדרת בך. לקמן מוכח דנסבד דקאמר אמאי אחמיה וקא צריא קמיה ולא חש לשמא יאמרו צבייל וז חזר זה דחייש לקמן (דף פ"ה):

הסכין והפגיון מאימתי מקבלין וזוהי הקשה ר"ת דמתן זמנ' פ"ד כליס פרק י"ד הסייף והסכין מאימתי מקבלים טומאה הסייף משישופנו והסכין משישחנה והיינו דלך כרבי יוחנן ודלך כר"ל ונראה דהיא ממני' כשהעלו חלודה וצא לתקן דתניא בזמנ' סייף וסכין שהעלו חלודה טהורין שפן והשחין (מקבלין טומאה) אצל מתחלתם היו גמר ידיהו דמפרש צשמעתין ונראה דשפן קאי אסייף והשחין קאי אסכין אע"ג דקמני לשון רביס והוי השתא תוספתא כמו המשנה: שפין

תורה אור השלם
1 ויאמר זבח וצלקמע קום אתה ופגע בגו פי כאיש גבורתו ויקם גרעון ויהרג את זבח ואת צלקמע ויקח את השחרים אשר בצוארי גמליהם: שופטים ח כא אל תען פסיל באולתו פן תשנה לו גם אתה: משלי כו ד
3 בן פרת יסף בן פרת עלי פן גנות פעה עלי שור: בראשית מט כב
4 המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הצערים ויקרא קדם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק ויבן לרב בקרב הארץ: בראשית מח טז
5 עזבה ותמיד אני אחיה ואלמנתך עלי תבטחו: ירמיהו מט יא

לעוי רש"י
אשפי"ד [אשפי"ד].
הנית ציד.
פלעיל"א. הרמש.
דקינ"ו [ויקינ"ו].
מתח מתוש [מצור].

דגים שבים מים מכסים אותם ואין העין שולטת בהן אף זרעו של יוסף אין ושורר לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופרד לנשי א"ל אי הדרת בך יהיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למיהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקריויה ואתנייה ושוייה גברא רבא יומא חד הון מפלגי בי מדרשא הסייף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טומאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי גמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצירפם בכבשן ריש לקיש אמר משיצחצחן במים א"ל לסטאה בלסטיותיה ידע אמר ליה ומאי אהנת לי התם רבי קרו לי הכא רבי קרו לי אמר ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא בכיא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזבה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצמער ר' יוחנן בתריה טובא אמרו רבנן מאן לזייל ליתביה לדעתיה נזייל רבי אלעזר בן פדת דמחרדין שמעתתיה אזל יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי הוה אמינא מילתא דהוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אטו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא בכי ואמר היכא את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה ואפילו

ואפילו